

Kirkens gamle Ordning og Overlevering; der er i sekteriske Kirker, i smaa og mindre Kirkesamfund enkelte Steder ansat en Kvinde, men der er i Øjeblikket i Storkirken ingen Steder i Verden ansat Præstinder. Ogsaa ud fra disse Betragtninger vil jeg haabe, at dette Lovforslag ikke bliver vedtaget.

Knud Hansen: Naar jeg tager Ordet, er det kun for at rette et Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Blang. Det ærede Medlem mente, at der ikke var noget til Hinder for, at Kvinder kunde anvendes ved forskelligt kirkeligt Arbejde, men han var en bestemt Modstander af, at Kvinder udfører de højtidelige kirkelige Handlinger. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem Hr. Blang, hvormed han begrundet denne skarpe Modstand. Anser det ærede Medlem Kvinderne for at være ringere Væsener, som ikke er værdige til at udføre de kirkelige Handlinger?

Kirkeministeren (Dahl): Man har fra flere Sider udtalt Forundring over, at jeg har fremsat det foreliggende Lovforslag om Kvinders Adgang til visse Præsteembeder, og man har sagt, at man ikke kunde se, at der var nogen særlig Anledning dertil, idet man har fundet, at baade det Andragende, som er kommet til Ministeriet fra Dansk Kvindesamfund, og det, som er kommet fra de kvindelige teologiske Kandidater og Studenter, var et for spinkelt Grundlag for Fremsættelsen af dette Lovforslag. Den egentlige, den dybeste Grund til Fremsættelsen af Forslaget er heller ikke de to Andragender. Den dybeste Grund dertil er af personlig Art. Det forekommer mig at være rigtigt at give Kvinder Adgang til gejstlige Embeder paa samme Vilkaar som Mænd, og jeg betragter det personlig som en Tilfredsstillelse og Ære, at jeg har fremsat dette Forslag. Naar vi ser, hvorledes Kvinderne i vore Dage har faaet Adgang til alle Stillinger paa lige Vilkaar med Mændene med Undtagelse af netop de gejstlige og de militære Stillinger, saa mener jeg, at denne Ligestilling af Kvinderne med Mændene har sin dybeste Grund i den Kulturudvikling, som udspringer fra Kristendommen, har sin dybeste Grund i de Lighedsbestræbelser, i den Lighed, som Kristendommen har præket, og jeg har egentlig følt det som en Beskæmmelse og som noget uforstaaeligt, at Kirken, som dog skulde staa i et særlig inderligt Forhold til Kristendommens Grundtanker, vel har formaet gennem Udviklingen igen-

nem de mange Hundrede Aar, i hvilke den har bestaaet, at skabe en Kultur, som har skaffet Kvinderne Adgang til alle andre Stillinger paa lige Vilkaar med Mændene, men, hvad den Forhandling, som har fundet Sted her, ogsaa har bekræftet, endnu herhjemme — jeg vil ikke bruge saa stærkt et Udtryk som at sige: med Hænder og Fødder, men dog afgjort — sætter sig mod Ligestilling paa dette Omraade. Det forekommer mig uforstaaeligt, og det forekommer mig, som jeg ogsaa udtalte i den Tale, hvormed jeg fremsatte Forslaget, at det vilde være til Gavn for Kirken selv at give Kvinder Adgang til Præsteembeder, idet den ikke kan være tjent med, at den ikke paa sit eget Omraade følger med i den Kultur, som den selv har skabt, og ligeledes fordi jeg er overbevist om, at Kvinderne kan gøre en Indsats af Betydning paa dette Omraade saavel som paa alle de andre Omraader, hvortil Kvinderne har faaet Adgang. Det er den dybeste Grund til, at jeg har fremsat dette Forslag.

Samtidig med, at det har været med en Følelse af Skuffelse, jeg har hørt de Indlæg, der er fremkommet her i Salen mod Forslaget, har det dog ogsaa været forbundet med en vis Glæde, og denne Glæde er fremkommet ved, at jeg uvilkaarlig har sammenholdt den Maade, hvorpaa Forslaget her er blevet behandlet, med den Maade, hvorpaa det gennemgaaende er blevet behandlet i de sidste Maaneder i Pressen og er blevet behandlet i Pressen af kirkelige Ordførere. Denne Behandling har efter min Mening været i allerhøjeste Grad overfladisk og i allerhøjeste Grad saarende overfor de paagældende Kvinder. Det glæder mig, at man har været i alt Fald i betydelig højere Grad forstaaende her i Salen overfor den Side af Sagen, selv om der fra enkelte Sider ogsaa i Udtalelserne her har været noget i den Retning at spore. Det glæder mig endvidere, at jeg ikke her i Salen skal til at gendrive misvisende Opfattelser af enkelte løsrevne Skriftsteder. Ude i Landet og i Pressen har man søgt at bekæmpe Kvindernes Adgang til gejstlige Stillinger med løsrevne Skriftsteder af Bibelen. Det glæder mig, at man ikke har forsøgt det her. Det tyder paa, at dette Lovforslag ikke kan bekæmpes hverken med enkelte løsrevne Skriftsteder eller med den Aand, der gaar igennem Skriftens Ord — naturligvis. Og Biskopperne og det teologiske Fakultet, som har udtalt sig, har behandlet Spørgsmaalet paa samme Maade, idet der, saa vidt jeg kan skønne, ikke fra nogen Side er rejst principielle Indvendinger mod Kvindernes Adgang til